USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Michala Bobka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **V. A. T.,** zastoupen Mgr. Petrem Dvořákem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 11. 2022, č. j. 17 Az 10/2022 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2022, č. j. OAM-13/LE-VL12-HA15-2022. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně bezdůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

[2] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že žalovaný neshromáždil dostatečné podklady nutné pro posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný měl rovněž pochybit tím, že odmítl poskytnout mezinárodní ochranu pro nedostatečná tvrzení stěžovatele, čímž ponechal veškerou důkazní tíhu na účastníku řízení. Krajskému soudu poté stěžovatel vytýká, že se těmito tvrzeními stěžovatele nedostatečně zabýval a nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí. Napadený rozsudek krajského soudu tak má být z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

[3] Nejvyšší správní soud se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně převyšuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[4] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatnitelnosti tam vyslovených názorů na současnou právní úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou rozdílně. Podstatný přesah zájmů stěžovatele bude dán (3) rovněž v případě potřeby učinit odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Takovým pochybením jsou především případy, kdy krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň však platí, že Nejvyšší správní soud není v rámci hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. V rámci posouzení přijatelnosti také z povahy věci není místo pro plnohodnotný věcný přezkum napadeného rozhodnutí, tudíž se v uvedené souvislosti Nejvyšší správní soud omezuje na případy *zjevných* pochybení krajského soudu.

[5] Žádný z těchto případů není dán. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[6] K rozsahu povinnosti správního orgánu zjišťovat skutkový stav při rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany již existuje ustálená judikatura. Nejvyšší správní soud konkrétně v rozsudku ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013–35 uvedl, že „*[p]ostupuje-li Ministerstvo vnitra ve věcech azylových tak, že se ujímá odpovědnosti za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale po žadateli o azyl žádá, aby unesl důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby, odpovídá to výkladu čl. 4 bodu pátého tzv. kvalifikační směrnice Evropské unie*“. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu proto správní orgán při rozhodování o mezinárodní ochraně zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jež vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Správnímu orgánu tak nepřísluší domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k nim činit příslušná skutková zjištění (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 22/2003, či usnesení NSS ze dne 19. 10. 2020, č. j. 4 Azs 277/2018-60). Klíčovým zdrojem informací je proto vždy azylový příběh vylíčený žadatelem (např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74).

[7] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu existuje rovněž ve vztahu k požadavkům na odůvodňování soudních rozhodnutí a jejich přezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud konkrétně opakovaně zdůrazňuje, že aby bylo soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při jejich posuzování, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za

lichou (rozsudky ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004–62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008–76, a ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015–45). Povinností soudu je tak řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004–62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008–76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015–45). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné tak je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud tedy musí předložit vlastní ucelenou argumentaci, která oprávněnost vznesených námitek vyvrací. Tento postup je přitom rovněž v souladu s judikaturou Ústavního soudu (srov. např. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

[8] K řešení všech otázek nastolených stěžovatelem v jeho kasační stížnosti tedy již existuje ustálená judikatura. Nejvyšší správní soud neshledal tuto judikaturu rozpornou. Rovněž necítí potřebu se od ní odchýlit. Nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil *zásadního* pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak, krajský soud korektně aplikovat citovanou judikaturu na projednávanou věc. Z napadeného rozsudku je patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný a jaké důvody jej vedly k jím dosaženému závěru. Rozhodnutí žalovaného a krajského soudu má navíc oporu ve správním a soudním spise. Z dokumentů tam obsažených je zřejmé, že žalovaný nashromáždil pro své rozhodnutí podklady, které lze považovat za dostatečné s ohledem na skutečnosti vylíčené stěžovatelem a jím uplatněné důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

[9] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[10] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 120 ve spojení s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu